

Այսպէս եւ մեր քանի ջանամք մերձենալ ,
Բայց ձեր մօտեղն՝ ըստիպէ զիս հեռանալ :
Ողջո՛յն ուրեմն թող ձեզ բացուստ՝ բայց սիրոյ ,
Իբրեւ ի ծայր Բըլրոց հրսկողք գիշերոյ :

Ողջո՛յն եւ ձեզ որ գինշ ծովու մէջ նաւեր ,
Խընդրէք ըզլոյս՝ ի ծոց գըրոց հըմտաբեր .
Մաղթեմ՝ ճախրել յանիւ տարւոյս ողջ վըւարթ ,
Տեւել կայտառ մինչեւ ցըլկերջ իբրեւ վարդ :

Ողջո՛յն հանուրց՝ որ վաստակին , որ օգտին ,
Որ միաբան քաշեն զարօր իմաստին .
Հասարակաց լինի այս ամ շնորհաբեր ,
Ատուածով՝ շատ մաղթենք վարձեալ տարիներ :

Բ Ա Ջ Մ Ա Վ Է Պ

ԵՒ

ՀԱՅ ՀԱՆՃԱՐ

1843-1893

ՀԱՅ հանճարոյ լուսաւորեալ նոր ճամբուն՝
Առդ Բագմալէպ գըծեց շըրջան մի համբուն ,
Իւր ընթացից յիսնատամն այն մեծ անիւ՝
Գամ՝ մի ահա ճախրեց ամբողջ բոլորիւ .
Կէս դարու մէջ գրելով էջեր բիւրաւոր .
Աշերն ի վեր նայի ծերուկն աշերոր ,
Գրած լինելով էջ մի լի՝ կէս դարեւոր :...
Նաւ մ'է՝ յիշէ շատ անցորդեր այժմ ի հող ,
Ճեղքէ ալիս՝ կրելով առողջ զիւր կազմող :...
Փեթակ՝ ժրանան մէջ մեղրուններ հինունոր ,
Եւ պարսամայր նախկին՝ գործէ վեռ աղուոր :...

*
* *

Գիշեր մի էր՝ մութ գիշեր ,
Երբ միտք Հայուն դեռ կուրւեր՝

Թանձրը պատած խաւարէն
 Ենել պըրծիլ կայծօրէն.
 Յանկարծ ես զինչ արուեսակ,
 Մէջ աստեղաց առաջնեակ,
 Ծընայ օտար ափանց վրայ,
 Ուր Հայ անուն ծաղկեալ կայ:
 Քեզ, առաւօտ ցանկալի՝
 Արտուտի պէս թռանելով՝
 Հայաստան, նախ ես բերի,
 Շատ շատ վէպեր նուագելով:
 Այն օրէն երբ ըսկըսայ՝
 Ծըրագրել քոյ երկնից վրայ,
 Յայտօր՝ որ զայն եմ կընքեր,
 Անցան յիսուն տարիներ:
 Յիսուն՝ ոչ մեծ էր շըրջան,
 Պէտք էր քըրտինք շատ ու ջան.
 Անցնիլ ընդ մեծ ասպարէզ,
 Բարդել քարտէզ ի քարտէզ.
 Երբ մէնս ինկայ ճանապարհ,
 Տեսնեմ՝ յանկարծ շատ լամբար՝
 Որ հեռւէն ու մօտէն՝
 Ինձ լուսաւոր գէս կազմեն:
 Վաչ ուղեւորք իմաստուն,
 Որ մըխեցայք այս ճամբուն.
 Տեսէք ո՞րչափ առապար
 Հարկ էր կըտրել անդադար:
 Ինչպէս տեսէք միջակոր,
 Յիսուն տարի քըրտնաթոր,
 Հայ հայրենեաց յարտըս լայն,
 Քաղհանք ըրի ժամս երկայն.
 Հըրճուի տարեօք մաշած սիրտ,
 Զակըններով նոր ու կիրթ.
 Փոխան փըշոց աղիտից,
 Տեսնել տունկեր կից առ կից:
 Զերդ կապկըպած մի կըտրիճ,
 Հայ հանճար շատ դարերէ՝
 Խըփած աշխոյժք իւր թարթիչ,
 Նընջէր. բայց սիրտն արթուն է...
 Զարթի՛ր հանճար՝ չես նընջեր,
 Շընչէ անշէջ հուր եւ սէր.

Քեզ Բաղմամէպ ընկերօք,
Ձեռն ու խրախոյս եւ բորբօք,
Նըման հովուին ծերունի,
Կամ՝ աչազուրկ հոմերի,
Սա քեզ բանիւք այլեւայլ՝
Երգէ նախնեացդ սուրբ փայլ,
Հանճար՝ սա քեզ փարելով՝,
Քանի սիրտըն բա բախէ,
Մայրենի ձայնն՝ իբրեւ հով,
Քեզ շերեւի հին, շատ է:

ԱԶԳԱՅԻՆՔ Ի ՌՍՄԱՆԻԱ*.

Քէ Ռօմանիոյ (վալաքիա) տէրութեան մէջ քանի՞ ընտանիք կայ ազգային, իրենց ընդհանուր վիճակը, կացութիւնը և ազգասիրութեան աստիճանը, ներկայ յօդուածով կ'իմանայ ընթերցողը:

Պոզգարեշի, Ռօմանիոյ մայրաքաղաքը՝ 250 ընտանիք կայ ազգային, որոնք ըստ բաւականի գեղեցիկ եկեղեցի մը ունին յանուն Հրեշտակապետի: Անմիջապէս եկեղեցւոյն քովն է մանչ տղայոց դպրոցը երեք դասատունով, որ Միսաք ամիրայ ընտանեաց հիմնադրին ա՛ռամբ, Միսաքեան ուսումնարան կը կոչուի: Դպրոցին մէջ դասաբաններէն զատ ուրիշ սենեակներ ալ կան, ուր կը բնակին քահանայք և ժամկոչը: Աղջկանց վարժատուն մ'ալ ունին, որ հեռու չէ եկեղեցիէն: Ասկէ առաջ մեծ գերեզմանոցը կը թաղուէին ազգայինք. բայց հիմայ իրենց համար առանձին գերեզմանատուն մը ունին քաղքէն դուրս, վայելուչ ըստ բաւականի և կարգաւորեալ: Եկեղեցին ունի իւր սեպհական ստացուածքը, ըստ մասին յատուկ ստակովը գնած, և ըստ մասին երկիւղած ու բարեպաշտ անձինքներէ ընծայ տրուած, որուն տարեկան մուգքն է 12,000 Ֆրանգ: Այս ստակով երկու

* Ռօմանիոյ ազգայինք դաւանութեամբ Էջմիածնականք են. կաթողիկէ քիչ կայ մէջերին: